

MIL BOCINS

OBRE UN ULL. I DESPRÉS, l'altre. Badalla, sense pressa. I, mentre estira els braços, comprova que el sol ja s'escola per totes les esclotxes de la persiana, disposat a esbotzar-la sense miraments. Calcula que deuen ser les nou o les deu del matí.

«Comença una altra merda de dia...»

Però avui, mentre es desvetlla, la Sara se *sent* una mica diferent. Es *troba* diferent. I s'adona que li ha desaparegut aquell vel gris que li enterbolia la mirada. Ja no nota aquella pesantor exagerada, immobilitzant, als braços i a les cames. Ja no té ganes de tornar-se a tapar amb la manta i deixar passar els minuts i les hores sense fer res. Ja no té ganes de plorar. Avui, no. I pensa que els antidepressius, per fi, li comencen a fer efecte.

«¿Pot ser que comenci a remuntar?»

S'aixeca i se'n va directament a la dutxa. Engega l'aigua calenta i gaudeix, amb sorpresa, de cada gota i de cada bombolla que li exploren la pell. No està

gens malament. Qualsevol altre dia s'hauria dutxat d'una revolada, un xip-xap ràpid i de compromís, i hauria recuperat el seu cau de llençols rebregats. Però avui bufen aires nous.

Per fi.

Engega la cafetera i es fa un cafè. No recorda l'última vegada que va fer una cosa tan normal. Es prepara unes torrades amb melmelada, que desapareixen en un tres i no res de la taula del menjador. I mira per la finestra —com fa sempre— els moviments dels seus veïns, que es mouen atrafegats per aquell laberint monstruós anomenat ciutat. Però els mira amb interès. Ja no els veu tan lluny com pocs dies abans. Avui té ganes de tornar a ser un d'ells.

«No pot ser...»

Celebra —i molt— el seu nou estat. I un lleu somriure se li comença a dibuixar als llavis. «A poc a poc, ens n'anem sortint», pensa ella, mentre s'arma de valor i decideix passar pel bany a arreglar-se una mica.

La Sara és conscient que s'ha deixat anar durant molt de temps i que això li ha passat factura. Segurament, massa. Però la imatge que li retorna el mirall és despietada. Ja fa dies que s'hauria d'haver tenyit, i ara el seu cabell és el catàleg complet de grisos de la carta Pantone. A més a més, estan tan ressecs que semblen un fregall. I, al voltant dels ulls, li han aparegut noves arrugues. I les de la boca se li han fet més profundes... En resum: que aparenta deu anys més dels que té.

Malgrat tot, no s'enfonsa i decideix entomar el repte.

«Comencem pel cabell, i després ja veurem...»

Treu de l'armariet del lavabo una capsa de tint que tenia guardada per a les emergències. És de color ros fosc i ella és morena. Però és igual. Es posa els guants, barreja els dos pots i se'l comença a estendre. A consciència. No queda cap fibra capil·lar sense la seva dosi. La capsa diu que l'ha de deixar reposar durant mitja hora, així que aprofita l'estona per depilar-se les cames.

Trenta minuts i una muntanya de pèls després, es torna a rentar el cabell i s'hi aplica una mascareta nutritiva reparadora. Mentre aquesta actua, es posa crema hidratant a cara i cos. També es repassa les ungles.

Després d'una hora llarga de xapa i pintura, la Sara es torna a contemplar al mirall. Una persona nova la saluda des del fons. I pensa que l'ha encertat, amb el canvi de color. Es veu molt diferent. Vaja, fins i tot diria que està molt més atractiva.

Amb les piles carregades i l'autoestima una mica més alta, surt del bany i es fixa en el seu apartament. O en allò que en queda. Durant una llarga estona, contempla les despulles d'un naufragi: un munt de roba, revistes i plats bruts abandonats a la deriva sobre un mar de parquet de roure. I decideix que no pot viure així ni un dia més: comença a fer neteja.

En poca estona, les revistes ja reposen a l'interior de tres bosses de plàstic amb destinació al contenidor

blau; la roba inicia una processó silenciosa cap a la rentadora; i els plats bruts s'entaforen, atapeïts com sardines, a l'infern del rentaplats, indignats pels nous aires que es respiren a casa.

«Primer pas, fet.»

El pis encara està brut. La pols regna sobre els mobles i racons dels poc més de seixanta metres quadrats pagats a preu d'or en un dels barris més deixats de la ciutat. I la Sara, que ara ja va emballada, agafa un drap de la cuina i es posa a netejar com una boja. En poca estona, el lacat d'armaris i tauletes torna a lluir com abans.

Ja s'acosta l'hora de dinar, però la Sara encara no ha acabat de fer dissabte.

«Escombra, frega i després prepara't alguna cosa.»

I, amb una escombra àgil i ràpida, repassa les dues habitacions, la cuina i el bany en un temps rècord.

Però, en entrar a la sala d'estar, la Sara s'atura.

Ha vist una cosa estranya a terra. Deu fer un parell de centímetres, com a molt. I sembla un vidre. I brilla com un vidre. Però no ho és. Aixeca el cap i, a poques passes de distància, en veu un altre. I, més enllà, encara un altre. De sobte, els reconeix.

«Hòstia, hòstia, hòstia!»

A poc a poc, va resseguint l'estança, recollint-los com si fossin ous de Pasqua, i els va dipositant sobre la taula del menjador. Amb cura, intenta recompondre la figura original i veu que ha estat de sort: no li falta cap peça. Tot i això, el conjunt està en un estat lamentable i li caldrà molta habilitat per refer-lo.

Són prop de les tres de la tarda i la Sara ja no pot més. L'estómac se li desfà en una successió de gemecs, i decideix que acabarà la neteja més tard. Es prepara una mica de pasta integral i un llom de lluç a la planxa.

Però el dinar no és tan plàcid com l'esmorzar. No aconsegueix apartar els ulls del ramat de vidres que ha deixat pasturant sobre la taula del menjador. Com si una teranyina invisible els hi mantingués lligats. I pensa que ha de recuperar la figureta sigui com sigui. Les ganes es van transformant en una ansietat voraç.

No aconsegueix acabar-se el lluç, tampoc no fa postres, i es llança, frenèticament, a remoure armaris i calaixos a la recerca de la pega d'impacte. Al final, a l'últim calaix possible, la troba. Està una mica seca, però un cop ha tret la part sobrant, la resta està en bones condicions.

Amb molt de compte, va aplicant pega als diferents trossos i els va unint entre si. Lentament, aquella massa informe va definint una silueta reconeixible. I, en poc més d'un quart d'hora, la figura sembla completa. No ha quedat impecable, no ens enganyem: es veuen les fractures i els grumolls de pega, que no són del tot transparents. Però, així i tot, està prou bé. I la Sara deixa que reposi mitja hora més, a veure si la pega s'endureix.

El temps de pròrroga esdevé una tortura. La Sara camina pel pis com un animal engabiat, i no deixa d'observar, ara un, ara l'altre, la figura i el rellotge.

Trenta minuts clavats després —ni un segon de regal—, agafa la peça i l'aixeca.

Es trenca immediatament.

«Càgum tot!»

Desconcertada, la Sara agafa la pega d'impacte i en llegeix les instruccions. I descobreix que no li servirà per a res: només és útil per a superfícies poroses, i el vidre no ho és. Deixa anar un renecc furtiu i es prepara per sortir.

Mentre es vesteix i es maquilla, s'adona del que està a punt de fer. Fa gairebé dos mesos que no creua la porta del pis. La seva mare li ha fet la compra, li ha deixat fets dinars i sopars, ha gestionat la baixa amb l'empresa... Ella, simplement, ha desaparegut del món. I ara, en un rampell, ¿es vol llançar al carrer? ¿En serà capaç?

I, sense deixar que el dubte sedimenti, ni que sigui un segon, ja és escales avall, amb les tres bosses de plàstic blau —que diposita escrupolosament al contenidor que toca—, en direcció al supermercat de la cantonada.

Poques vegades a la història s'ha fet una compra de manera més ràpida. La Sara, en lloc de caminar pels passadissos de l'establiment, levita. Com si portés ales. Però no sap on trobar allò que busca. Demana informació a un dels dependents, que l'envia a la secció de papereria. I allà, penjat d'un ganxo d'acer i dins d'una presó de plàstic transparent, el veu: cianoacrilat de metil. És a dir, *superglue*.

Va a la caixa, paga, surt de l'edifici, desfà el camí i ja torna a ser a casa. Han passat menys de

deu minuts. I reprèn l'enfrontament amb el puzle de tres dimensions que l'espera, neguitós, sobre la taula.

Neteja a fons tots els fragments, retirant els grumolls de la pega d'impacte i la mica de pols que s'hi ha adherit. Es posa guants de plàstic, per no enganxar-se els dits. Diposita un pensament de *superglue* a cada cara. I, en un instant —la primera vegada li ha servit d'entrenament—, la figura torna a recuperar la forma original. Ara, tot s'ha de dir, ha quedat molt millor.

Un cop feta la feina, la Sara es treu els guants i els llença a la brossa. I, amb el pols accelerat, es disposa a comprovar si la peça aguanta.

I ho fa. Aixeca la figura, se la passa d'una mà a l'altra, la llança fins i tot a l'aire i la recull. Definitivament, ja pot dir que està restaurada.

«Bufff!», fa la Sara, traient-se un pes de sobre.

La col·loca, amb suavitat, sobre la taula, tot i que sap que no és el seu lloc. I decideix acabar la neteja del pis, que té pendent des d'abans de dinar.

Però no pot.

A fora, fa una tarda assolellada i tèbia, de finals de maig, i la Sara experimenta unes ganes enormes de tornar a sortir. Qui ho hagués dit fa un parell de setmanes! Dos mesos de depressió i avui sembla que s'hagi de menjar el món! Agafa el telèfon i truca a la Mariona, la seva millor amiga. Queden a les sis, a la cafeteria de sempre.

Vint minuts abans de l'hora, la Sara ja està preparada i s'espera, impacient, asseguda al sofà. Li fa una certa impressió, això de veure's capaç de tornar

al carrer. Avui ja serà la segona vegada. I està molt contenta.

Però, de sobte, l'envaeix un pensament estrany. Nota que la figureta de vidre, immòbil sobre la taula del menjador, la crida. Sense paraules, però la crida. Bramant ben alt, en absolut silenci. I no es veu amb cor de deixar-la allà sola, tan desvalguda... Avui, no. Així que, sense dubtar-ho, l'agafa i l'entafora al fons de la seva bossa mida XXL. L'acotxa amb cura, envoltant-la amb un mocador de coll, i surt del pis sense mirar enrere.

A un quart de set —la Mariona arriba tard com sempre—, la porta de la cafeteria observa, amb la boca oberta, com dues siluetes es fonen en una abraçada gegant. I com s'enterren sota una muntanya de petons. I com unes quantes llàgrimes, fugisseres, solquen aquelles quatre galtes acabades de maquillar. La Mariona li diu a la Sara que el nou color de cabell li queda molt bé. I que està molt feliç, molt, de veure-la així.

I la tarda discorre plàcidament, mentre dues amigues recuperen el temps perdut i la Sara aconsegueix expulsar gran part dels dimonis que l'han assetjat els últims temps.

Estan a mitja conversa quan s'adonen, amb sorpresa, que ja s'ha fet fosc. La Mariona s'exclama —ha de recollir els nens de la classe de judo!— i la Sara —que no voldria que la tarda s'acabés mai— l'acompanya fins a la porta del gimnàs. Allà se separen. Una serà engolida, des d'ara fins a l'hora d'anar a dormir, pels desitjos despòtics de dos éssers humans que sempre

tenen la paraula «mama» als llavis. L'altra encara no sap què farà.

«Segurament, un sopar senzill i una pel·li al sofà.»

I decideixen tornar-se a veure en un parell de dies.

Mentre la nit es dedica a xuclar els colors de la seva ciutat, la Sara enfila el camí de casa. En té, ben bé, per un quart d'hora, caminant a bon ritme. Però tant li fa. Tornar a veure la Mariona li ha anat molt bé. Es pot dir, sense embuts, que està feliç. I que el dia ha estat fantàstic.

De sobte, torna a pensar en la figureta de vidre que porta a la bossa. I sent la necessitat imperiosa de comprovar com està. No suportaria haver-la ratllada amb les claus, o amb el telèfon, o amb la capseta del maquillatge, o amb qualsevol dels milers de trastos que porta sempre a sobre i que no fa servir gairebé mai.

Obre la cremallera. Busca a les palpentés i, finalment, la troba. Dona un cop d'ull al carrer: no hi ha ningú. Així que decideix treure la peça a l'exterior. Mentre va caminant, l'examina a consciència. No hi ha massa llum —no suporta aquell coi de llum taronja que emeten els fanals, que dona un aire malaltís a tot—, però li sembla que està bé. I sap que és una il·lusió òptica, però diria que les fractures entre fragments gairebé ni es veuen. Somriu.

«Que en soc, de burra...»

I llavors, just en el moment en què pretén tornar la figureta a la bossa, s'adona d'una presència humana i s'atura. A l'altra banda del carrer. Una presència humana *coneguda*.

Li dona l'esquena, perquè està mirant l'aparador d'una botiga. O potser mira a l'interior, perquè s'inclina una mica cap endavant. I veu els seus gairebé dos metres d'alçada, la seva cabellera inconfusible, el seu aire encara juvenil malgrat els seus quaranta anys...

«Merda, el Toni!»

I sí. Llei de Murphy. Aquell espècimen que hi ha allà plantat, a menys de vint metres d'ella, absorbit pels encants procedents d'una botiga d'animals de segona categoria, és el seu ex. El cabró del seu ex. No l'havia vist des de fa dos mesos. Precisament des del dia que va fer-la seure al sofà, va agafar-li les mans i va dir-li allò tan suat de «no ets tu, soc jo...», «crec que ens hem de donar un temps i conèixer noves persones», «ets massa bona per a mi i jo no et mereixo...» i va trencar-li el cor en mil bocins, el molt fill de puta.

La Sara encara resta atordida pel descobriment. Un vel de fúria s'estén davant dels seus ulls. Però, a poc a poc, es va controlant. No vol creuar-se el seu ex, no vol saludar-lo. No en vol saber res, d'ell. Així que, encara amb la figureta a la mà, decideix seguir caminant per la vorera, amagant-se rere la filera de cotxes aparcats i sense fer el més mínim soroll. Sort que no porta tacons!

Tot i això, els seus ulls no poden apartar-se del Toni. Sembla que tinguin vida pròpia. I es llancen, una vegada i una altra, sobre aquella silueta amb qui va compartir vuit anys de la seva vida.

«I el molt cabró està més guapo que mai...»

Encara que li faci mal, ho reconeix. La llum de l'aparador il·lumina unes faccions gairebé perfectes,

uns pòmuls marcats, una barba de tres dies que li dona el punt exacte de virilitat...

No vol mirar-lo més.

El dia havia estat perfecte. Havia aconseguit, per fi, sortir de la merda de depressió a què la va abocar aquest malparit. Per això, encara és més injust que se l'hagi de trobar avui. Precisament, avui.

I, de cop, li marxen totes les ganes, totes les forces, tota aquella energia insolent que ha irradiat durant el dia. Com si fos un encanteri. I unes llàgrimes que no han estat convidades a la festa es precipiten, amb violència, sobre l'escenari. La Sara, fatigada i confosa, es recolza un moment al lateral d'un dels cotxes aparcats.

Sua.

Respira acceleradament.

Hiperventila.

I, finalment, ve el cop de gràcia. A l'altra banda del carrer, de la botiga d'animals que absorbeix tota l'atenció del Toni, surt una noia de poc més de vint anys. Una preciositat: rossa, altíssima, esvelta, suggerent. Una nina de porcellana. Porta un cadell de gosset a les mans. Tan bonic com ella. I es dirigeixen, gos i propietària, directes cap al Toni, amb qui s'embolcallen en un petó capaç de fondre els pols.

«No! No! Noooooo!!!»

El món s'enfonsa sota els peus de la Sara.

En un instant, tot es fa fosc i el cap li comença a donar voltes. Està en estat de xoc. Un crit de ràbia pugna per sortir de la seva boca, però ella sap que

no el pot deixar sortir. No vol que el Toni es giri i la vegi. I menys si al costat hi té aquella deessa nòrdica. Això mai.

I es tapa la boca. Amb les mans.

La figureta de vidre, que un instant abans es trobava còmodament acotxada en dues superfícies càlides i toves, de sobte es veu abocada al buit. I s'entesta a seguir, obstinadament, el dictat de la llei de la gravetat. La mirada de la Sara ressegueix, derrotada, la seva inevitable trajectòria descendent, mentre llança —a l'últim moment i amb vocació de bomber— un peu que sap que ja ha fet tard.

El mal és inevitable.

El seu cor, com ara fa dos mesos, impacta de nou amb el terra.

I, com ara fa dos mesos, se li torna a trencar en mil bocins.

Aquest llibre ha estat guardonat amb el 29è Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar, 2021, convocat pel Col·lectiu CalaCultura i l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar. Els membres del jurat van ser: Maria Victòria Lovaina, Cari Ariño, Coia Valls, Benjamí Torné i Joan Callau (coordinador del premi).

AJUNTAMENT
DE L'AMETLLA DE MAR

© Ramon Nieto Gallart, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: febrer de 2022
ISBN: 978-84-1303-338-9
DL: L 66-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.